

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMERS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa T. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EL FORASTER

PER FORA. Lo que li han ensenyat, perquè hedges la boca i tornés satisfet a casa

PER DINS. Lo que no li han ensenyat, perquè s'hauria hagut de tapar el nas i els ulls

Claror de coet

El rei ha vingut. El rei se'n ha anat... Hi ha hagut pels nostres carrers una fressa momentània, superficial. I ara ja no en queda res. Aquest viatge regi, més que cap altre viatge anterior, ha estat com una claror de coet. Un esclat de soroll, un esclat de colors, i després negra nit altra vegada.

El Monarca i aquells que l'acompanyaven s'hauran adonat de l'ambient de Barcelona. Mai com ara ha estat tan visible la distinció entre la ciutat, la vera ciutat, i l'escuma que en dies d'aquests rellisca damunt del pis de les seves vies públiques. Es veia d'una hora lluny que allò que en diuen la «multitud», no era el poble de Barcelona. Aquest, en dia feiner, feia la seva feina. Les músiques i les lluisors del seguici, amb prou feines li feien girar el cap un moment.

La claror del coet s'ha esvaït. I queda la Barcelona de sempre, la Catalunya de sempre. La ciutat i la nació perduren damunt la llum fonedissa d'unes hores cortesanes.

EL VALOR NOU DE LA C. N.

La Conferència Nacional ha tingut, per a nosaltres, un gran valor. No pas polític—i no li neguem,—no pas de multitud, sinó de reconeixement de intel·ligència. La premsa li ha donat una bel·ligerància—excepte *La Veu*, que ha estat amb la seva minsa ressenya dins de la seva tradició inespiritual—malgrat i no intervenir cap dels grans partits, ni els homes consagrats, ni els parlamentaris.

Però els que hi eren podien repetir lo dels vells aragonesos: «Nosaltres que cadascú val tant com vos, i tots plegats més que vos...» En les nostres lletres, el nucli director de la Conferència té un valor que transmetia a la seva acció política. Ells són els nostres poetes, els doctrinaris, els nostres competents que han d'ocupar les vanguardies distingides i que ja comencen a portar la tècnica de les nostres governacions. Es a dir, són la reserva intel·ligent de Catalunya. I com que's pressentia que la «Lliga Regionalista», el partit governant, sense ells restava mutilada, com que's pressentia també que la suma de totes aquelles activitats competents tindrien, a la curta o a la llarga, una eficàcia, Barcelona i Madrid, lo que en elles hi ha de vigilant i de sensible, han ofert a la Conferència Nacional una importància de cosa consagrada.

La intel·ligència—prescindim del plet polític—ha conseguit, amb la Conferència, sobirania. Aqueixa joventut no disposava de centres, ni d'organitzacions electorals, ni de diaris, ni de cabals, ni de poble, al menys articulats, i no obstant ha actuat com si posseís tota aqueixa força que dona la prepotència política. Era només que una selecció, sense cap impuresa d'ambicions o d'egoïsmes utilitaris. Hi mancava inclús l'home, l'etern home, que sorgeix en tot moviment actuant, a la vegada, d'animador i d'apropiador.

Així, per primera volta, apareix en la nostra terra una força exclusivament intel·ligent, disposada a les aproximacions electorals. Es clar que l'antiga esquerra disposava d'elements intel·lectuals, potser de més valua que'ls de la Conferència, però eren mitja dotzena de grans figures, algunes d'elles ja tarades d'anacronisme, mentre que l'agrupament dels conferencians ofereixen una coherència esperitual, una integració de tots els matisos de la intel·ligència, estant en contacte un economista amb un escultor, un poeta amb un pintor, una síntesi, en fi, de Catalunya.

I, no obstant, nosaltres no ens hi sumariem an aquesta joventut que no dóna la cara més que al problema nacionalista, que no vol sentir més que la pàtria. Però la seva intel·ligència veurà que ja no són possibles les actituds senzilles, i que hi ha massa complicació a Catalunya pera que se'n pugui substreure. Veurà que a pròpia doctrina nacionalista, basada a la democràcia, fatalment, sobre tot en el cas de Catalunya, ha de canalitzar-se democràticament. Veurà que són massa nombrosos els nacionalistes que volen completar amb altres llibertats la de Catalunya, per a no atendre'ls, sobre tot, quan els nacionalistes conservadors a estan enquadrats.

Sigui'n permès profetitzar que el moviment d'Acció Catalana serà lliberal, o no serà. El conservadurisme de la «Lliga» és doble. Doncs el radicalisme de l'Acció Catalana ho ha d'ésser també.

PARADIX

La relliscada

En Sánchez Guerra ha dut el rei a Barcelona. Diu el polític andalús que quasi sempre ha estat ell el ministre de viatges regis barcelonins. Potser sí. Però aquesta vegada fa l'efecte que no és el ministre qui ha dut al rei, sinó que és el rei qui ha dut el ministre, a títol de senyor de companyia.

Però el senyor Sánchez Guerra no la volgut passar despercebut. Veia que ningú en feia cas, i és fama que el dia de l'arribada, en el baixador del Passeig de Gràcia la gent el va pendre pel quec d'estació. Això va posar-lo de mal humor. El discurs del rei a Les Planes, que deixava els polítics i els ministres a l'alçada d'una sabata, accentuà el mal humor del President del Consell. I aquest mal humor el va pagar, al cap de poques hores, un pobre periodista...

Es veu que En Sánchez Guerra havia perdut l'esma. Els nervis li punxaven la pell. I en aquestes condicions va fer el discurs del Foment del Treball Nacional. Sense que ningú li demanés, sense haver de recollir cap al·lusió, es posà a dir coses sobre la llengua catalana. I quines coses! Coses d'un home que no sap de que se les heu, ni quin terreny trepitja. Volgué tirar quatre flors marcides a la llengua catalana, i reduí el seu ús al clos de les relacions familiars i privades. A continuació comparà el cas de la llengua catalana al dels 72 *patois* que segons digué es parlen a França.

Fou això una relliscada del senyor Sánchez Guerra. Potser ell no sabia que aquesta qüestió és relliscosa i que és d'aquelles que, per a parlar-ne cal estar-ne al corrent.

Avui no és aquest, senyor Sánchez Guerra, el problema de la nostra llengua. No es tracta de cap *patois*. És un idioma, vell i gloriós, amb plenitud de

facultats i amb plenitud de drets. És l'idioma de la nostra literatura, del nostre teatre, de la nostra ciència. I ha d'ésser també, com ho fou ja, l'idioma del nostre Estat.

FULMEN

UN LLIBRE D'EN SAMBLANCAT

La cuerda de deportados

(D'un llibre que ha publicat el valent escriptor copiem una de tantes vibrantes pàgines.)

Los guardias, que podían aliviar la suerte de los perseguidos, lo hacían muy raramente. Como los epigramas del clásico, la mayoría eran malos, algunos mediocres y muy pocos buenos.

Esclavos, la generalidad, de la disciplina y de la consigna recibida, no sabían corregir las durezas y asperezas de la ley. Al contrario, agravábanlas a veces con su concepto ancestral y atávico de la autoridad.

Así, un compañero había sido muerto a culatazos, en la carretera, creyendo sus guardianas que se negaba a andar, por poltronería, cuando era que se arrodillaba y desfallecía de debilidad.

Ellos, con la violencia de su fuerza ciega, intensificaban el drama, extendían la mancha de sangre que enrojecía la carretera y daban alas a la muerte que salía a los caminos a echar el alto a los deportados.

Y las víctimas se amontonaban, infinitas.

Un niño que iba en una conducción, sorprendida de noche por espantosa tronada, había muerto de terror.

Otra cuerda, azotada por la ventisca y la cellisca, castigada y acosada por la enemiga naturaleza, había perecido enterrada en la nieve.

Un viejo, al salir para la deportación, se tiró de cabeza al río, al atravesar un puente, y se suicidó. Se le había detenido porque pegó una bofetada al patrón que le despediera a causa de su avanzada edad.

En una aldea montañosa, dos perros de ganado se habían lanzado contra una cuerda, y los guardias se vieron negros para evitar que aquellas fieras devorasen a los presos, imposibilitados de defenderse.

Muchos no podían resistir el ajetreo de las marchas y de las cárceles, el hambre, la fatiga y el asendearamiento, y se quedaban como estampas o se tumbaban en las cunetas, y allí esperaban que les echaran paletadas de tierra encima.

Otros, no menos muertos que éstos, seguían andando, no obstante, por el impulso adquirido o por el pechugazo de los que tiraban de ellos.

Como aquel danzarín que bailaba con su pareja inánime, sin notarlo, los guardias paseaban cadáveres y los llevaban a remolque, sin soltar la punta de la cuerda.

Como no les tomaban nunca el pulso, como no les dirigían siquiera la palabra, no se daban cuenta, hasta Dios sabe cuando, de los hilos que la Parca iba cortando, de la siega de vidas que se hacía en su vecindad.

Algo parecido a lo que ocurría con los gobernantes, que danzaban con una nación inerte, que ellos habían asesinado, que vampirizaban y dejaban sin sangre y sin huelgo.

En las ciudades más vivas sembraban la muerte y la desolación.

Aplastaban al pueblo como cereal bajo la muela.

Condenaban al proletariado a comer el pan del dolor y a beber el agua de la angustia, como decía la Inquisición.

Se estaba talando el bosque en la región del espíritu, se estaba produciendo el desierto, el arenal moral, arrasando las únicas plantas lozanas que da la agotada entraña de la raza.

Cada tempestad de éstas, cada representación era una riada, que convertía el ver-

gel en páramo, que arrastraba al mar de la nada las tierras más finas y no dejaba más que pedruscos en el ramblizo y en la altiplanicie.

Se quemaba la vegetación, se exterminaba la vida donde quiera que florecía, donde quiera que pujaba.

Sin proceso, se condenaba a ancianos, mujeres y niños a errabundez perpétua, se ejecutaba sin piedad a padres y madres.

El estatuto de humana convivencia, que exige respeto a lo constituido social a cambio de libertad individual, había sido roto por las autoridades. Abolido el derecho, quedaba anulado el deber. Sin garantías los súbditos, derogábanse automáticamente las garantías y privilegios del soberano. Era la fuerza bruta la señora. La vuelta al salvajismo.

Sin embargo, algo había que cortaba con espada de fuego el nublado, que abría el corazón a la esperanza y consolaba.

Los de arriba se habían puesto unos lentes ahumados para hacerse la ilusión de que habían muerto, de que habían asesinado al sol.

Però la luz lucía. A pesar de los diques ascendía la marea obrera.

Matando a unos, redimían a otros. Los proveedores de la muerte resultaban los fornecedores y abastecedores de la vida.

Moliendo al pueblo, lo renovaban porque de esa molienda, porque de la harina de nuestros huesos y de la levadura de nuestra sangre, se estaban fabricando los panes del porvenir.

Al paso de las cuerdas de galeotes, de las caravanas de deportados, al proletariado rural se le caían las vendas de los ojos.

En cierto pueblo, unos campesinos, al divisarnos desde la hembra, se descubrieron y se arrodillaron.

Era su ideal, su esperanza y su amor que pasaban maniatados, y los saludaban, los adoraban.

Era el campo que se postraba ante la conciencia que surgía en él y lo removía interiormente.

Era la labor, el dolor de los deportados que granaba.

Lloramos. Nos bañamos en la confortante onda de aquella emoción.

Pensamos en nuestros hogares aventados, en los Sindicatos deshechos, en la cárcel atestada y más ensangrentada desde nuestra partida, y dijimos:

—Tú serás reina, ciudad. Tú serás rectora y emperatriz de las gentes. Tu inspiración y tu fervor arrastrarán en pos de tí las provincias yertas. Los deportados somos semilla revolucionaria, trigo de subversión que tú echas a volar. Puñados de ascuas y de simientes arrojadas al viento que quemarán el pasado y fructificarán el porvenir. Chispas que el capitalismo fabril, enloquecido de terror, se sacude de su vestido, que arde; tizonas humeantes que arroja de su casa, que se abrasa. El vestido, en ignición, la casa, en llamas, no deja de quemarse; y aventando el fuego, esparciéndonos a nosotros, se propaga la hoguera y se incendia el resto.

En dos o tres días se agravó mi enfermedad y empeoré alarmantemente.

Subía la fiebre y disminuían las fuerzas, las carnes y la apetencia de vivir.

ANGEL SAMBLANCAT

Tenue transcendència

Alguns diaris madrilenys parlant del viatge del Rei a Catalunya, diuen que l'objectiu principal és el de suavitzar aspors i ajudar a la espanyolització de aquesta feréstega terra catalana.

Si Catalunya tingués l'ànima i la sang d'un dels cavalls de les reials quadres, segurament que renillaria de gust al sentir-se passar la mà sobirana pel avall, però nosaltres preferim els fets a les paraules de compliment. Tenim prou consciència de la nostra dignitat perquè una magarrufa ens faci oblidar un agravi mentre no's reconeixi a la Nació Catalana la completa llibertat a que té dret.

seran inútils tots els afalacs i totes els morixaines per a espanyolitzar-nos.

Si els Reis d'Orient passessin uns quants anys arreu sense deixar joguines, perdrien aviat el seu prestigi, i la seva arribada no faria batre més depressa els cors infantils. No és que posem preu al nostre carinyo; és que volem correspondre a la simpatia que se'ns demostri i agrair la justícia que se'ns faci. Després del plet de les Notaries, de la qüestió dels Telèfons, del regateig dels aranzels i d'altres agravis recents, una carícia amb les mans buides és una burla.

Si cada vegada que'ns visita el Quefe d'Estat dugués alguna cosa de profit, ens plaurien les seves visites i voldríem que sovintegessin. Ara tindrà ocasió de veure la transformació de la muntanya de Montjuic. ¿Per què no hi ajuda l'Estat espanyol cedint a Barcelona el castell inútil que manté la trista recordança de antics horrors? Hauria constituït un bell present reial si en aquest viatge el Govern hagués ficat a la maleta de don Alfons aquesta concessió, i nosaltres ens en sentiríem alegres perquè veuríem sempre amb simpatia a tots aquells que, Reis o governants, contribuïssin sense recels ni enveges a l'engrandiment de Catalunya.

Enhorabona que vinguin els Reis. Quan no altra cosa, sempre és un hoste més que fa guanyar la vida al Ritz. Si es vol que la seva presència tingui una transcendència profitosa, deu anar acompanyada de quelcom que'ns demostri palesament una veritable cordialitat.

I aquesta cordialitat per ara no la palpem en res.

JEPH DE JESPU

DE LA MARCA «QUINOPROVA...»
L'UNIC RECURS

PEL·LÍCULA D'ACTUALITAT EN TRES JORNADES

I

FINAL D'UNA SESSIÓ DEL CONGRÉS

—Senyors: els haig d'observar que aquests projectes urgeixen, i, si tant els discuteixen, costaran molt d'aprovar.
—Què se'ns en dona?... El país no està per farses gitanes.
¿No n'hi ha prou amb tres setmanes? N'hi invertirem quatre.

—O sis!

—Això és faltà a lo promès, sols pel gust de marejar-me.
—Fals!...

—Vostès varen jurar-me...

—Nosaltres no hem jurat res!

—¿Es dir que no hi ha manera d'acabar la festa en pau?

—La guerra vé del banc blau!

—Minoria bullanguera!...

—Cumplim la nostra missió!

—Que no!

—Que sí!

(El president:)

—Ha terminat l'incident i s'aixeca la sessió.

II

ENTRE EN SANCHEZ GUERRA I EN BUGALLA

—Què li sembla?... Aquesta gent és veu que està decidida a continuar la partida, discutint eternament.

—Fugí!... No ho tiri tan lluny!

El conflicte en que ens trobem prové de que sols estem

als començaments de juny.

—¿Vol dir que això és de per riure?

—Es clar!... Sentí lo que sentí, deixi que la calò augmenti i aquí no s'hi pugui viure!...

—Què succeirà?

—En un mot,

que'ls fums aniran avall, i en menos que canta un gall ho tindrem aprovat tot.

—Miri que aquests faritzeus,

quan armen un embolic...

—Passarà tal com li dic;

ja pot pujar-hi de peus.

III

EN SANCHEZ GUERRA, SOL I AGENOLLAT

—¿Senyor!... Vos que, plè de zel,

feu la pau i feu la guerra,

i disposeu de la terra

i dueu el timó del cel,

en premi del tendre amor

que sempre us he professat,

avui que em veig apurat,

¿voldrieu fer-me un favor?

Per un especial motiu,

que ja us diré un altre dia,

¡oh Senyor!, em convidria

que s'adelantés l'estiu.

Des de el cim dels espais blaus,

¿podrieu fé, aquí només,

que el termòmetre pugés

de sobte quinze o vint graus?

¿Oïme, Déu beneit,

àrbitre de les esferes,

i us ho agrairem de veres

la pàtria, jo i el partit!...

**

Si eixa pregària ridícula és atesa pel Senyor, ja ho veurà el discret lector en una nova pel·lícula.

C. GUMA

De la batalla de flors

Nosaltres hi erem, però no hi sabíem veure res de particular. Uns quants cotxes més o menys ben guarnits, amb flors, amb senyors i senyores a dalt, la multitud de badocs que no manca mai on es fan festes, siguin de la mena que siguin, uns senyors representant elements oficials, unes dames maques i uns artistes que componien el Jurat encarregat de donar els premis. En conjunt una festa bastant lluïda. Però repetim que no hi sabíem veure res de particular.

Fou necessari que se'ns presentés un agut i inginyós cronista de societat i ens digués coses, perquè poguessim exclamar:—Ara ho començo a entendre!

—Per de prompte—ens digué el cronista—no hi ha vingut la nostra aristocràcia. Quatre o cinc cotxes de famílies un poc elevades i prou. Els demés són Societats Recreatives, això que se'n diu *Círculos* i *Casinos* i uns quants senyors Esteves presumits. Això dels *Círculos* són interessos creats, *fuerzas vivas* que no hi podien mancar. Això de la batalla de flors, el nom ja ho diu, és un joc i no una vera batalla, no és veritat; doncs la gent del joc no hi podia mancar i és probable que ella s'emporti els primers premis.

—Bé, dels premis no en parlavem. Però, digui'm: A què atribueix que no hagi vingut la nostra aristocràcia.

—Perquè aquí hi ha gent que per molt que's banyi ara en altres aigües, encara fa olor de Lerroux. La nostra aristocràcia flaira a Lerroux de molt lluny. Sembla que don Alejandro fa aquella fortor

Batallades de tot arreu

UNIÓ?

Sols caràcters d'interrogant pot tindre aquest comentari, car ja són moltes les vegades que és donada la nova de la unió dels sindicats i altres tantés que han sigut desmentides.

Tant si és confirmada com si no ho és, cal confessar que fóra un encert la fusió de les dues forces sindicalistes, separades, més que per ideari i que per procediments, per antipaties personals i diferències que res tenen que veure amb l'objecte que persegueix el sindicat.

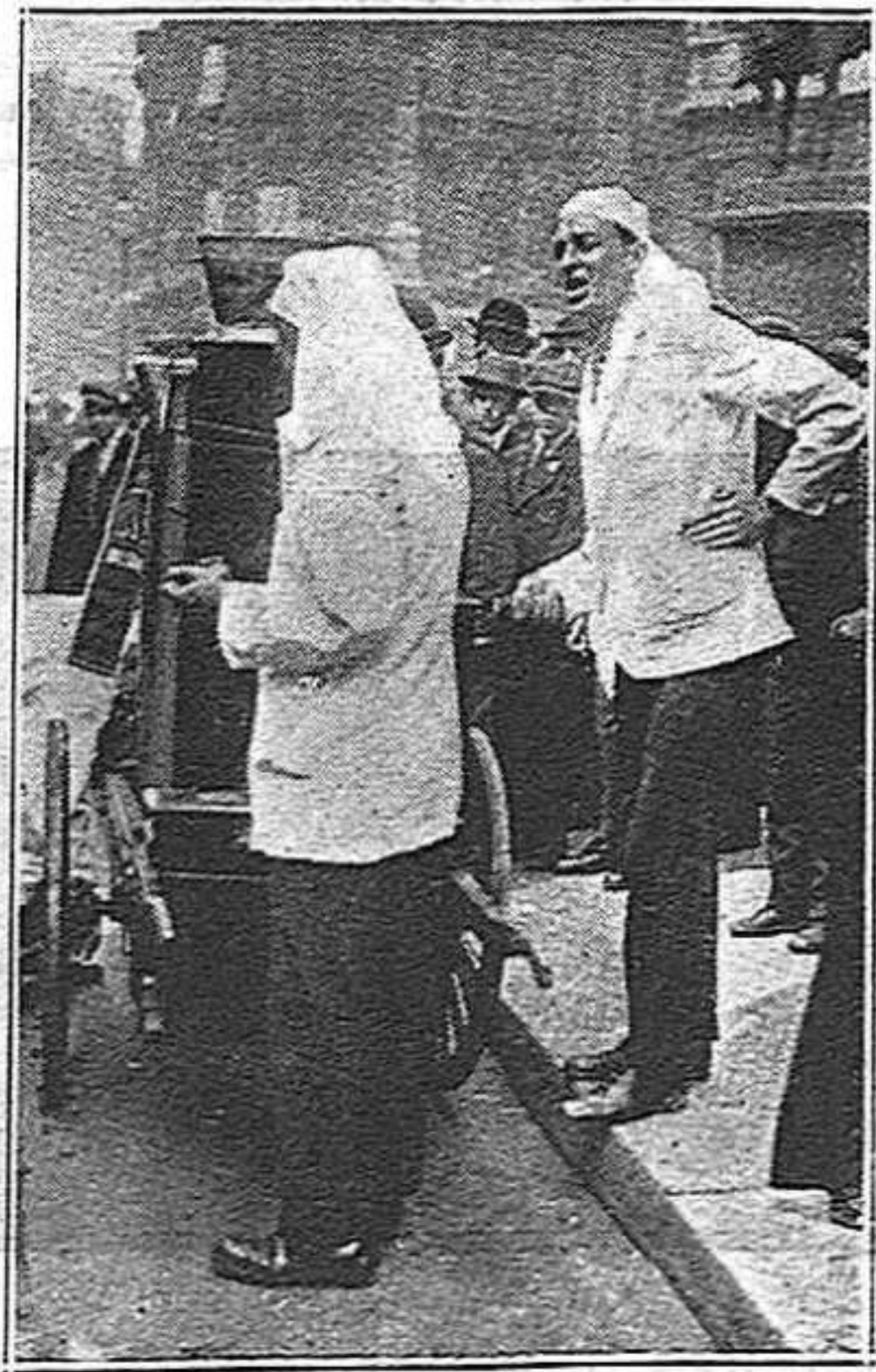
Fóra un avantatge aquesta unió, demés de la força que això donaria al element sindical, per la resolució d'una sèrie de problemes avui molt difícils de resoldre per l'existència de dues forces que, intervenint en idèntiques qüestions, resten separades.

El lema del obrer ha d'ésser: dignitat i treball. I si aquest és el dels sindicats, no veiem difícil la unió.

MANUBRISTES

Ve't aquí que una cosa que pensavem de la nostra exclusiva pertanyença; cosa veritablement típica, també es practica a la seriosa Anglaterra.

La música de carrer, que tantes molèsties ocasiona en aquells que's senten delicats de cap o enen quiscuna ocupació seriosa, ço mateix té fidels an aquí que a la illa de l'Albió.

Musics ambulants anglesos

Però cal fer observar la diferència essencial entre uns musicaires i altres. Els nostres tenen un segell molt difícil d'imitar i que és la seva serietat i aire de cosa transcendental, de veritables déus de la música, enflocats amb vermellosos clavells, tocats amb vistoses gorres, i mostrant àrdidament samarretes amb excés barrades.

Els d'Anglaterra canten i prenen un aire de inferioritat. Potser és més pràctic perquè en treuen més profit.

Però els nostres mestres de música ambulants prefereixen al guany material, el goig de saber-se admirats per una planxadora romàntica que els llença mirades ensucrades en la qual al vol de la maneta es desgrana un «Capitán, capitán!...», o bé un xotis dels castiços.

EL PARE REVILLA

Si el Govern fos un altre Govern, o potser si el nostre poble fos un altre poble, el Rvd. Pare Revilla no hauria estat, després de llurs declaracions respecte l'entrevista amo el quefe del nacionalisme rífeny, ni un moment més amb llibertat.

Les declaracions fetes per aquest frare, aviador i guerrejador, són tan greus, que no mereix qui les fa, restar un moment més en llibertat mentre i tant no es comprovi la seva exactitut.

Ara ja saben del cert qui és i que significa Abd-el-Krim. Un veritable capdill d'una causa nacionalista amb el prestigi que li cal i amo d'una força immillorablement organitzada i disposta a tots els sacrificis per la seva llibertat.

I a la vegada ens enterem de les gestions fetes pel Pare Revilla a favor dels presoners, gestions que no han donat el resultat que segons diu era d'esperar, mercès al comportament de quiscú que sembla tament que ço menys que li interessa són els presoners.

Ha fet demés el Pare Revilla una acusació correcta. Conseqüència d'ella és el sapiguer que les tropes del Rif estan a mans de qui no les sap governar.

Caldria aclarir-ho completament i al nostre entendre, el més indicat per a fer-ho és l'Alt Comissari, general Berenguer.

D'AQUELLA CONFERENCIA

Tingué lloc la Conferència, la Nacional i Catalana, la magna reunió, no de pares, però sí de fills de la Pàtria.

Els destins i sort futura de Catalunya, per espai d'un dia i mig, estigué a mercès d'un aplegament de joves abrañats pel foc més pur, del més puríssim patriotisme i altres coses que s'acostumen a dir en casos semblants.

Però fillets, el foc patriòtic, l'auca de Catalunya, n és prou per a fer entendre a uns, que ja ha passat el temps del cal esperar, i als altres que n tot poden ésser idealitats.

Això ha restat importància a la Conferència que afi i al cap, i després de tan discutir, tan sols ha sjudat una reunió preparatòria per a la formació d'una, diuen que sera, importantíssima entitat, aspiranta a capdal i que recordarà a altra que fis fa poc ho havia estat.

Molts no hi han estat conformes. Per això nosaltres teníem raó al proposar que's seguis reunint la Conferència, ara aquí, després allí, com fan les Conferències grosses, i cop de discutir, fins que el final hagués estat el mateix.

Sempre és bò i fins constitueix una obra altament meritòria, retrassar els desenganys.

TICHICHERINE

Sempre i en tot moment ha resultat interessant la figura del Comissari de Negocis Estrangers de la República dels Soviets, car ha demostrat sapiguer fer ço que molts altres ministres del seu ran no saben ni amb seguretat sabran fer. Però ho resulta molt més en aquests moments en que el, malgrat el fracàs de la Conferència de Gènova, continua impertorbable gestionant ço que ell pot gestionar i que's suposa.

Es tota una revelació que un home com En Tichichérine hagi parlat llargament com ho ha fet, amb l'eminent poeta italià.

Es innegable que haurà trobat amb D'Annunzio alò que no pogué trobar amb els diplomàtics, car per a comprendre la esperitualitat d'una gran revolució, sempre val més el sentiment d'un poeta, que el càlcul fret d'un home d'Estat.

Tchichérine ha estat una vegada més el sacrificat de Rússia.

Cal pensar que sacrifici ho és sempre pels revolucionaris russos el tractar amb el capitalisme europeu. Però molt més ho ha sigut pel Comissari de Negocis Estrangers, ja que de poc no paga amb la vida ses gestions.

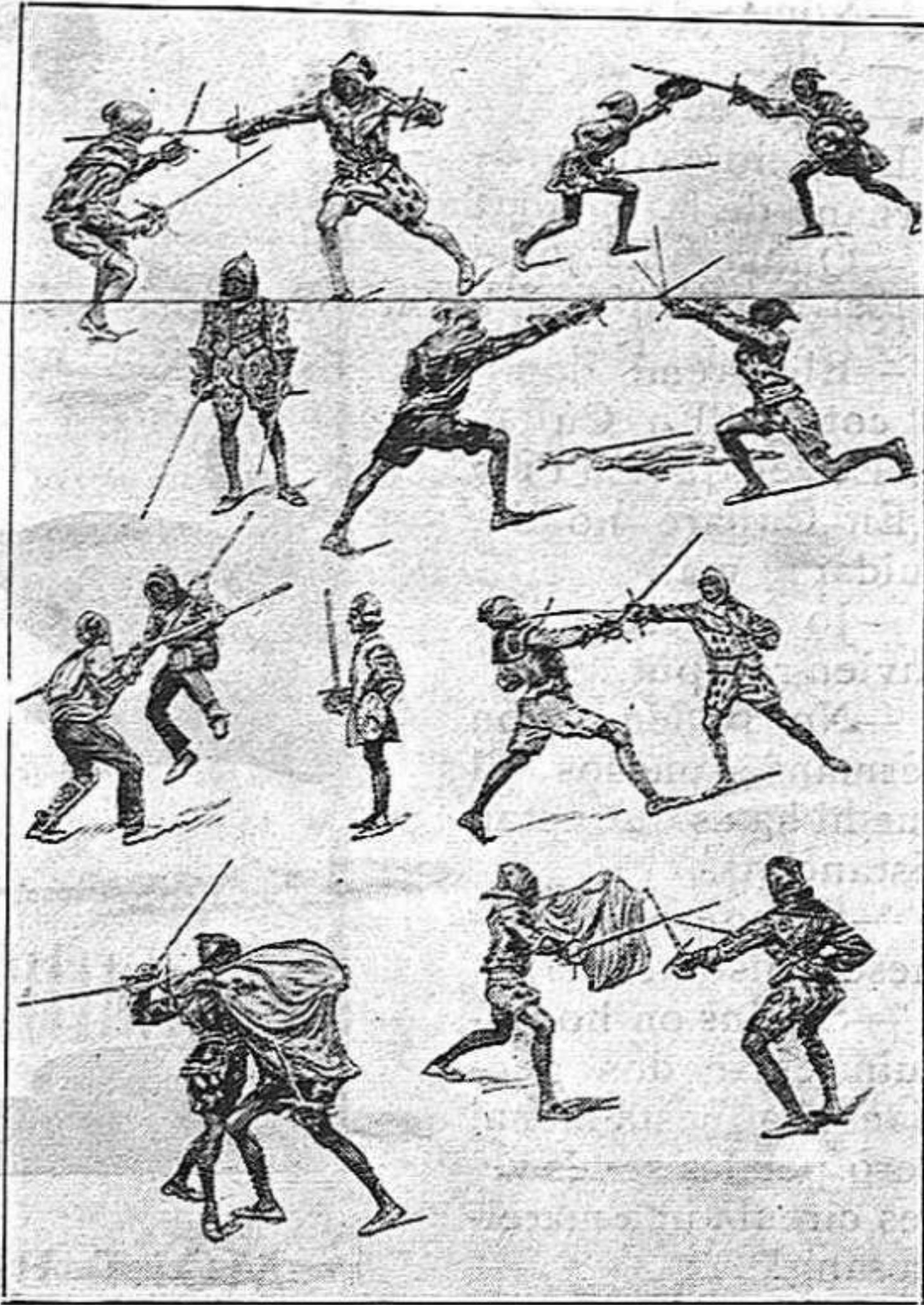
Ja ferén bé els russos de no deixar sortir a En Lenin.

Amb seguretat que no l'haurien vist més.

FESTES BÉL-LIQUES

Fent corolari a una sèrie de festes organitzades per la marina i exercit anglès, ha tingut lloc darrerament un torneig reial d'esgrima sots la direcció del capità Walter Palmer secundat per mister Archibald H. Corble, *amateur* campió de sabre.

El nostre gravat representa diferents aspectes del suara dit torneig, en el que, demés d'haver-se demostrat l'eficàcia de quiscuna de les armes avui arreconades, han resorgit per uns moments els mètodes de lluita més antics a l'Anglaterra, cosa

Torneig reial d'esgrima a Anglaterra

que ha complascut molt als aficionats o *amateurs*, com diem ara an aquí a tot, car així hauran pogut capacitar-se de les mil i pico de maneres de foradar-se bonicament tot allò que'l contrincant, si bada, pot deixar-se foradar.

N'HI HA O NO N'HI HA?

Una vegada que sí. Altra vegada que no. Ara hi ha padrins. Ara no hi ha padrins. Primer hi ha duel. Després no hi ha duel. Una vegada la situació és greu. L'altra vegada la situació ha millorat. Al cap de poc torna a millorar la situació. Passa un dia i la situació ha empitjorat.

Senyors: ens entendrem? Hi ha dubtes sobre això i sobre aquest punt no cal tèmper cap rectificació.

Qualsevol sap, al final, fins a quin punt s'han enfadat els senyors general Sanjurjo i coronel Riquelme.

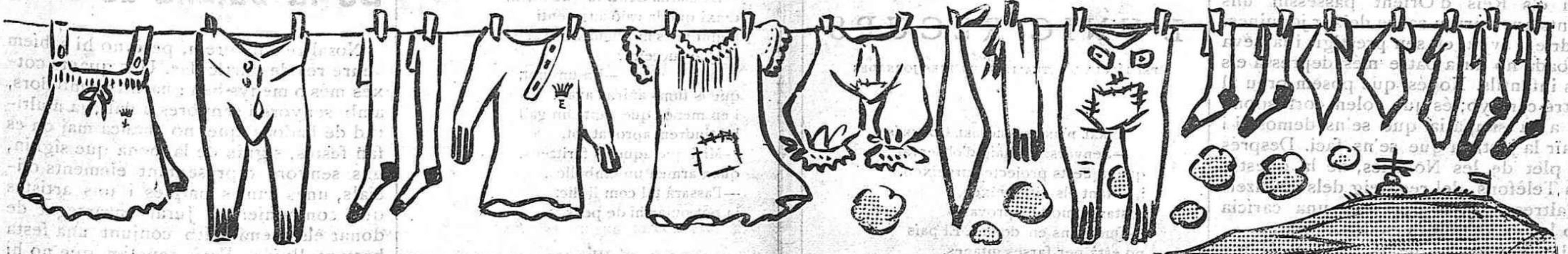
De primer antuvi si que veritablement semblava que ens volien demostrar pràcticament fins on eis havia pujat la mosca a ambdós personatges.

Però passada la foguerada de moment, sospesades degudament les coses, sembla que s'han apaivagat els ànims

Només és de sentir una cosa. Que no s'haguessin apaivagat de moment.

La feina que haurien estalviat!

LA HISTORIA AL DIA

de sofre dels diables que se sent de qui sap on...

-No comprenc; què hi té que veure En Lerroux?...

-Ell propiament, no. Però En Pich...

-Vol dir que és això?

-Per més que faci En Pich, la nostra aristocràcia sempre veurà en ell al plebeu, sempre s'allunyarà d'ell... En Pich, per més que's renti i perfumi, fa fortor de Lerroux...

-Però si En Lerroux ja és un conservador i En Pich segueix el seu camí...

-De conservador a aristòcrata hi ha tanta diferència com de ric a senyor... Encara hi ha classes!...

-Ja es veu que vostè és un cronista de societat. Per vostè només hi ha mitja dotzena de famílies distingides a Barcelona...

-Només.

-Adéu.

-A reveure.

Dues hores després tornant de la batalla:

-Quina li ha semblat la batalla?

-El premi donat al cotxe d'En Cullaré. Es veu que En Pich i En Cullaré no liquidaran mai.

-Jo em creia que havien romput...

-No poden. Són germans siamesos. El que hi ha és que estan distanciat.

-Dos germans siamesos, distanciat?

-Sí, fins on ho puguin estar dos germans d'aquesta mena! Però per les seves venes circula una mateixa sang!

aviat elevat al rango de l'aristocràcia de l'estampat, digué que era sis vegades millor que les de València.

Això devia ésser que En Pich estava enlluernat pensant en el seu negoci de bombetes elèctriques.

I a propòsit de la batalla de flors.

A la tribuna oficial tinguerem ocasió d'admirar el barret de palla que ornava la testa del nostre batlle, l'Excelentíssim senyor En Ferrán Fabra i

Els romanonistes barcelonins s'han ficat al cap, reorganitzar el partit en vista a la propra pujada del comte al poder.

Em sembla que perden el temps; en primer lloc, perquè no hi ha partit romanonista a Barcelona, i en segon, perquè encara que arribi a governar altra vegada don Alvaro, serà per vuit dies.

Un grapat de notaris catalans han acordat imprimir en la nostra llengua les cobertes de les es-

dues espigues, en lloc d'una, i el preferiré a tots els genis polítics de l'humanitat.

Llegim:

«Es treballa, a Catalunya, per a constituir un nucle polític de dretes, que acapillarà l'ex ministre La Cierva.»

Vaja... ja's comprèn; Seran aquells mateixos catorze d'En Maura que s'han *empassat* a l'enemic.

Un bisbe molt ric va anar a visitar a un capellà d'un poble de muntanya.

-Quina sort teniu!

-Vaia una rectoria!

-Voleu res més deliciosa que aqueixos aires tan purs que aquí es respiren?

-Ja ho crec!

-El que és si un hom se pogués mantenir de l'aire, no canviaria pas la meua rectoria per res del món.

Fer firmar albums, demanant pensaments als autografiats, és i ha sigut la mania de molta gent desocupada.

Gent desocupada i buirra, quasi sempre.

Una vegada, un impertinent d'aquests va demanar a l'Apeles Mestres que li escrivís «una tonteria».

El poeta contestà, naturalment, que ell, a consciència, no n'escrivia de tonteries.

En Donizzetti, quan li presentaven un album, invariablement, hi escrivia l'escala musical, deixant amb un pam de nas al sollicitant.

En Garcia Gutierrez sempre hi posava lo mateix: «Al campo, don Nuño, voy»...

En Rusiñol, se sap uns versos de *L'alegria que passa* i els encoloma a tothom:

De terres enllà portem la tristesa

Però ningú com En Balzac. Aquest sempre escrivia lo mateix: «No he vist invenció més estúpida que la del album.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA. C/ERRE del Oln. número 8

MOLT BEN AMANIDET

-S'hi va presentà un pagés demanant per la muller...

-I era un pagés verdader?

-I ca! Prò el feia tan bé

que es diu si era En Pep Marqués!

REPICS

Segons els càlculs més aproximats, els nostres rics gastaren, a la batalla de flors de Montjuich, vora de catorze rals.

Malgrat això, don Joan Pich i Pon, a qui, si Nostre Senyor i un altre senyor volen, veurem

Puig, fabricant de fil d'Escòcia, noble i culliter de vins.

Era un barret provinent de la temporada 1921, d'un hermós color torrat que el feia destacar entre els altres com un pell roja entre els blancs.

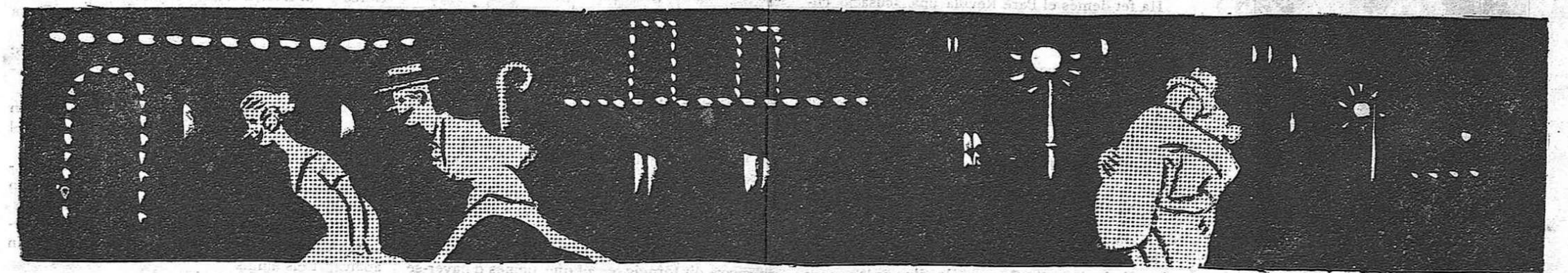
Si haguéssim estat en fondos hauriem regalat al marquès una ampolla de «Strobin» per a que se'ls netegés.

criptures que es facin a les notaries llurs, sempre i quan els clients no les demanin escrites en la llengua oficial.

Qui no pot segar, espigola.

Ja fa molts anys que Catalunya ha passat de senyora i majora a espigolera de la seva pròpia hisenda.

Un pensament petit de Frederic, el Gran: «Mostreu-me un home que faci produir al blat

Hi va haver moltes penjarelles...

I moltes il·luminacions...